

A fiatalok s a többiek (Maros Gábor, Tóth Judit, Bakó Márta, Szerencsi Éva, Lóránd Hanna)

József Attila Színház

Kaviár

Monsieur Michel, vagyis Gyarmathy Miklós, a párizsi Folies Bergère művészeti vezetője az egyik műsorában, egy tollas-tüllös-vízeséses, nagy revükép után, a szemnek s a fülnek szóló feszült-fülledt húsz perc után leeresztett egy előfüggőnyt. A függöny elé kipenderedett egy zöld nadrágkosztümöt viselő, teltkarcsú nő, nyakában tangóharmonika. Az új jövevény barátságosan szót kezdett váltani a nézőtérrel, s némely kedves szavak után eljátszott a harmonika billentyűzetén egy régi párizsi dalt.

Remek volt a kontraszthatás! Az előző műsorszám, tehát a gazdagon zsúfolt revükép szülte feszültség föloldódott, a néző, a hallgató figyelme megpihenhetett. Frissebben, fogékonyabban vehetett tekintetét a következő dús revüjelenetre.

A József Attila Színház új bemutatójának, a *Kaviár*-nak, Csiky Gergely vígjátéka zenés változatának kevés a „pihentető” pillanata; úgyszólván nincs is. Szinte mindvégig feszült nevethekünkre apellál. Az előadásnak csaknem minden mozzanata és mozdulata egyféle hatást vár el. A színpadon mindenki mindig

a legtöbbet teszi és adja, hogy mulattasson.

Rengeteget nevetünk, rengeteget mulatunk, ez igaz. De kár, hogy hiányoznak a „megnyugvási pontok”. Nem érvényesül a kontraszthatás. Poroszkay Tivadar, érdemes vidéki patikus kirándulása a „bűnös” fővárosba, belekóstolhatnéjka a házikoszt után a „kaviárba”, a tilos szerelembe; aztán a „három a vénlány”, valamint Achilles dunai hajóskapitány, Bomba Lilly műlovarnó, Mariska és Oszkár különféle vizsontagságai kedvesen mulatságosak Rácz György izlése át dolgozásában; bájosak a „félre” kiszólások: mindig a publikumnak adresszálnak — csak hát az az egy szál tangóharmonika hiányzik olykor, hogy a folytonos forrpontok egymásutánjában, a permanens pergés szédületében picit kilelegezzük magunkat, két tagadhatatlanul jóleső kacagás között.

Jólesik Csinády István képeskönyvdíszletein a századforduló pest-budai utca, tér, park és egyéb ábrázolásokat néznünk. Kort idézőn gunyorosak a Kemenes Fanny tervezte ruhák. Szívesen hallgatjuk Fényes Szabolcs dallamait, amelyek

nem pusztá dalszövegeket. Hiszen bennük sok a szép és jó rím, sok a kedves-játékos és okos nyelvi fordulat. Közülük több (*Egy nő a századfordulón; Talan-tenlen, Gyurgyevó*) a műfaj legkülönbjei közé sorolható.

Seregi László igen érti az effajta zenés játékok rendezői nyelvét; fürgeteges ritmust vezényel; sok az apróbb-nagyobb, igazán „seregis” ötlete. Am néki kellene arra is ügyelnie, hogy ne égjen az egész előadás folyvást negyvenkét fokos nevettetési lázban.

Bodrogi Gyula a bohózatba hajló gyógyszerész-figurát a jellemkomikum felé tereli, igazi művészi szímmel. Voith Ági műlovarnóje: évadvégi vissza-kirándulás egy olyan világba, amelyből már előbbre lépett. Soós Lajos mackósan dűrög (vagy fajdkakasosan brum-mog), ahogy a tengertelen hajóskapitányhoz illik. Bakó Márta, Lóránd Hanna és Tóth Judit három vénkisasszonya: három határozott jellem: nem hasonlítanak egymáshoz. Szerencsi Éva és Maros Gábor bájosan egy kissé Krúdy-hangulatok felé közelíti az ifjú szerelemeket. Kifogástalan pillanatokat szerez Margittay Ági, Kaló Flórián, Újréti László, Zoltay Miklós, Vigh Imre. Legnagyobb persze a — legkisebb szereplő, a pötöm *Ladányi Dani* sikere.

D. L.

A patikus meg a műlovarnó (Bodrogi Gyula és Voith Ági) (MTI Fotó — Keleti felv.)

